

українська_Ukrainian

Що можливо...

Автор Джон Шортелл
Авторські права © 2004 до 20 21

Це історія, яка здивує вас і, можливо, навіть змусить вас з труднощами прийняти те, що сталося насправді. Якщо ви відчували «чудо як» подія самі, або був свідком одного, тепер ви знаєте, що ви не самотні, і це 's добре, щоб говорити про це. Багато таких чудес трапляється, і люди відкидають їх через ставлення оточуючих. Я був благословенний матір'ю, яка вірила в чудеса і сприяла цьому в мені.

Це ISN «т просто історія, це» S можливість для вас, щоб дізнатися, що все можливо у вашій власній життя. Через історію я розповім про те, що я дізнався і як я зміг відпрацювати та розвинути ці навички, які, на мою думку, є у всіх нас.

Я не просто здогадувався, що потрібно, хоча на початку свого життя я довіряв тому, що я інтуїтивно знав, і у віці 28 років я почав активно тренуватися, відпрацьовувати та розвивати ці навички до такої міри, що ця історія була не тільки можливою, але й можливо, можливо, навіть неминуче. Мій намір полягає в тому, щоб показати вам, що ви можете дізнатися ці навички і створити зміни у вашому житті, незалежно від тих обставин, ви опиняєтеся в.

Якщо ви зацікавлені в тому, щоб повернути контроль над своїм життям та обставинами, то читайте і зв'яжіться зі мною, щоб ми також почали процес для вас. Якщо ви вже все контролюєте, і для вас це плавно, то ви такі, як я. Я не шукав нічого подібного, що я пропоную тут, тому що я вже був успішним і творив менші чудеса вже у своєму житті. Те, що я зрозумів, це що то, що було запропоновано мені, коли мені було 28 дають можливість D мені легко навчити інших робити те, що я роблю. Велика частина мого життя, я б про це говорити з іншими, і вони не були в місці, яке вони прийняли або зрозуміли, що я ділив о. Можливо, це теж ти. З деякими з нас наш урок - покращити ділитися з іншими тим, що ми вже знаємо. Для багатьох з вас вивчення цієї інформації для себе є пріоритетом.

Що б це не було для вас, я запевняю вас, що тут є цінність для вас, навіть якщо просто зламати лід, те, що ми вважали неможливим, насправді можливе і навіть може стати ймовірним ...

Гаразд, історія полягає в тому, що я заснув за кермом своєї машини і наткнувся на стовп, і того вечора опинився у відділенні інтенсивної терапії, і медичний персонал не очікував, що я проживу ніч. Наступного дня вони хотіли виїняти 1,5 мої легені та деякі інші органи ... Через 2,5 дні я вийшов з лікарні без операції.

Так

Що можливо, коли

- Я знаю своє призначення
- Я довіряю собі настільки, що готовий слідувати своїй прихисті та бажанням серця, і ціную власну чуйність та натхнення

Життя до автокатастрофи

Протягом усього життя я знав, що допомагатиму людям довіряти собі та своїй внутрішній інтуїції. Я розпочав бізнес, навчаючи людей, звідки вони прийшли, куди вони йдуть і чому вони тут, розуміючи себе духовно. Я викладав цей неповний робочий день з 1987 року .

Замість того, щоб розвивати цей духовний бізнес, я відволіклась і розпочала інший бізнес .

Коли мій бізнес зростав і справді розвивався, це було тому, що я був зосереджений на тому, щоб допомагати людям у їхньому здоров'ї, старанно працюючи над своїм здоров'ям. Я приймав неймовірно потужні харчові добавки і ділився з усіма своїми результатами (які, можливо, були результатом цих добавок) .

Це було після того, як я почав приймати ці добавки , що все , здавалося, почати зміни в своєму тілі. Я дізнався дуже давно, коли хтось приймає добавки, і вони не помічають ніякої різниці, тоді добавок може бути недостатньо для потреб цієї людини. Спостерігаючи життя людей зміни, і побачити ІНГ їх появи , щоб відновити своє здоров'я і позбавити дзень себе від болю, що вони прийшли , щоб просто взяти, було дуже надихаючим для мене. Більшу частину свого життя я провів у болю, і ніхто не зміг пояснити деякі прості істини, які, коли я їх застосував, зробили величезну зміну для мого здоров'я. Саме тоді я став дуже зосереджений на наданні допомоги тим, хто коли -небудь потребував допомоги.

Я пообіцяв собі, що коли мій залишковий дохід від цієї справи зі здоров'ям досягне 5000 доларів на місяць, я повернуся, щоб допомогти людям зрозуміти себе духовно та свою подорож по життю. Мій дохід продовжував зростати понад 10 000 доларів на місяць, і я забув свою обіцянку. Уся моя увага зосереджувалася на отриманні додаткового доходу. Якось я почав прислухатися до людей навколо, в центрі уваги яких були гроші. Я не усвідомлював, що збився зі шляху з того, що **я** хотів би зробити у *своєму* житті.

Як часто трапляється так, що те, за чим плаче наше серце, ми відкладаємо, поки не станеться щось інше. Для більшості людей сьогодні це часто пов'язано з грошима.

Саме тоді

ДТП 29 червня 2003 року

У ті вихідні в сільській місцевості я сприяв лідерському табору для лідерів нашого медичного бізнесу. Усі були втомлені і вирушили додому в другій половині дня в неділю.

Я пішов близько 16:00, коли мав домовлятися по дорозі додому на вечерю з деякими клієнтами. Лінетт (моя тодішня дружина), Хелен (моя сестра) та деякі інші наполягали на тому, щоб у мене був хтось зі мною, щоб скласти мені компанію. Мені було дуже ясно, що я маю йти один.

Я вирушив у прекрасному настрої, дуже задоволений роботою, яку ми провели у вихідні. Вихідні були про те, як допомогти людям нести відповідальність за свій успіх і усвідомити, що вони мають контроль над результатами свого життя.

Я потрапив у місто приблизно за годину тригодинної подорожі і відчував себе дуже втомленим і сонним. По той бік цього міста я заснув за кермом. Очевидно, хтось слідував, і вони сказали, що я почав ткати, але залишився на узбіччі дороги, а також почав гальмувати.

Моя машина вилетіла через дорогу через зустрічний рух, і коли я вилетів у кювет з іншого боку дороги, подушка безпеки надулася, і я прокинувся. Коли подушки безпеки надуваються, машина наповнюється білим порошком, і я нічого не бачу. Я не міг зрозуміти, чому я нічого не бачу.

Оскільки я взагалі нічого не бачив, я поняття не мав, куди керувати машиною, і я вдарився об пень біля дверей правої сторони, я ще більше рулив ліворуч, а потім вдарився об набережну з трубою (під'їзна дорога) і дві передні шини вибухнули. Потім я влучив у ворота праворуч і повернув ще лівіше. Я відчув, як машина їде уздовж великої насипу, що йде вниз. Це був глибокий злив "V". Я опинився на дні зливного каналу вздовж нього.

Пил подушок безпеки тепер опустився настільки, щоб я міг бачити, як попереду стоїть електричний стовп ... дуже швидко. Я намагався відійти, але машина взагалі не реагувала на кермо (пізніше я дізналася, що шини вибухнули).

Як тільки я побачив, що полюс піднімається, моє життя промайнуло повз мої очі. Я побачив Лінетт (тодішню дружину) та Ембер (доньці 3 роки), і я знав, що це не мій час помирати.

Я рішуче сказав своїм ангелам

"Це не так, мої часи не минули!"

Як тільки я це сказав, біле світло потрапило в машину зверху, оточило мене вихором і огорнуло коконом захисної енергії. Одночасно мені далось бачення, як машина вдарилася об стовп і приїхала відпочивати разом зі мною, а потім я йшов до передньої частини автомобіля з двома чоловіками, які допомагали, один по обидва боки від мене. Тоді я знав, що зі мною все буде добре.

Я розслабився і здався в аварію, знаючи, що зі мною все буде добре. ***Я зовсім не боявся і повністю довіряв.***

Я весь час перебував у свідомості, і коли машина зупинилася, я знав, що моя травма грудної клітки серйозна, але я ніколи не дозволяв, навіть на частку секунди, будь-якої думки, що я помру. Я вірив у бачення, яке я отримав від своєї команди духовних помічників про те, як я пішов від аварії і все було добре.

Автомобіль врізався у стовп (за оцінками поліції 85 км/год) у центрі передньої частини автомобіля, а потім зупинився. Людина, що йшла за мною, сказала, що я прискорив рух до полюса. Мабуть, це відбувається, коли люди не усвідомлюють, що натиснули на акселератор, а не на гальмо.

Автомобіль зупинився, і я відчайдушно намагався втягнути повітря в легені. Це було ніби намотане (пізніше я дізнався, що мої легені наповнюються кров'ю).

Ніде не було крові. Насправді, єдине, що я отримав від аварії, - це невелика поріз на правій гомілці, яка стікала лише на один сантиметр крові.

До моєї сторони автомобіля підбігли двоє чоловіків, і я закричав, що машина горить (пил з подушки безпеки виглядав як дим), вони спробували відкрити двері автомобіля і були відкинуті назад від удару струмом.

Ми припустили, що автомобіль електризується від автомобільного акумулятора.

Тепер я міг зробити невеликий вдих.

Я обережно схопив рулон готівки в розмірі 700 доларів, який мав у консолі та мобільному телефоні.

Вони багато разів намагалися відкрити двері, поки не відкрили двері водіїв, поклавши пальці у верхню частину дверей, де вони застібалися, а потім потягли. Весь час, коли вони трималися за двері, вони відчували струм. Кожна панель автомобіля зігнулася. Машина була трохи коротшою! Двері водіїв також були пошкоджені пневмокуветі.

Коли двері були відкриті, вони сказали, що не торкайтеся жодної металевої частини. Тому я дуже обережно розгойдувався, рухаючись дюйм за дюймом, і вибрався сам. Обидва чоловіки взяли за руку і провели мене до передньої частини автомобіля, коли я сів. Це сталося так само, як у мене було бачення.

Я знав у серці, що якби я поклався, я помру. Я знав, що якби я залишився сидіти, у мене все буде добре. Я сидів з піднятими колінами і тримаючи руки за груди, голову нахилив вперед. Як тільки я сів, я почав направляти енергію в своє тіло і побачив у своїй свідомості все, що всередині відновлюється краще, ніж раніше. Щосекунди я був зосереджений на справі відновлення свого тіла.

Скрізь зупинялися машини.

Подушки безпеки неефективні при багаторазовому зіткненні, оскільки вони спрацьовують з першим ударом, який у моїй ситуації був канавою, а не тоді, коли мені це було потрібно. Подушка безпеки тоді була марною, коли я влучив у полюс (насправді там були болти, що стирчали з керма, де я його вдарив).

Було 5 вечора у неділю вдень взимку, все ще трохи світла, але було холодно, похмуро з дме вітер.

Люди підбігали.

Поруч зі мною підійшла жінка і сказала, що вона медсестра. Вона задала мені декілька запитань, на які, я пам'ятаю, я сказав, що зі мною все добре, але мені було дуже боляче і у мене були проблеми з диханням.

Хтось поклав навколо мене срібну «космічну ковдру» для тепла. Холодний вітерець дме на мою спину.

Лінетт їхала приблизно годину позаду мене, тому я знав, що мені потрібно зателефонувати їй. Я також знав, що вона ще не в зоні мобільного зв'язку. В її машині була Ембер, Ейпріл (пасинка) і моя сестра Хелен, яка була дуже вагітна близнюками.

Я подзвонив і залишив повідомлення,
«Привіт, мила, я просто повідомляю тобі, що я трохи попрангував, і вони везуть мене в лікарню на огляд. Все добре.»

Потім я подзвонив до Майкла, мого близького друга, який був у таборі і жив у містечку, через яке я щойно пройшов, до якого було всього 10 хвилин.

Я подзвонив і сказав:

"Майкл, я потрапив у серйозну автокатастрофу, і мені потрібна твоя допомога. Найближчим часом тут буде Лінетт, і ти мені будеш потрібен тут, коли вона сюди прийде, я вимикаю ось таку справу ».

Майкл прибув на місце події приблизно за 10 хвилин

Я попросив Майкла шукати двох чоловіків, які вивели мене з машини, і я хотів подякувати їм. Майкл повернувся до мене і сказав, що НОВОБУ повинен був торкнутися автомобіля, оскільки стовп, який я вдарив, мав 66 000 вольт, а ізолятори зламалися, а 3 дроти замикалися по полюсу і через автомобіль. Він сказав, що кожен, хто доторкнеться до машини, напевно помре.

Він рухався крізь натовп і запитував усіх, чи знають вони, хто ті двоє хлопців, які мене вивели. Він не зміг їх знайти, і люди сказали, що ніхто не покидав місце аварії.

Приїхала поліція і запитала, чи я одна в машині. Я автоматично сказав «Ні», взагалі не думаючи, чому вони мене питають. Вони поїхали, повернулися і знову запитали мене, чи я один у машині, і знову я сказав "ні". Вони повернулися втретє і із значним занепокоєнням у голосі запитали: «Чи був хтось у машині з вами?». Я зрозумів, чому вони запитували мене, коли шукали тіло. Я був здивований тим, що я сказав «Ні», а тепер сказав «Ні, зі мною в машині нікого не було».

Приїхала швидка.

Офіцер швидкої допомоги задав мені кілька питань. Потім він вирішив, що мені потрібно їхати до великої лікарні найближчого міста

Офіцери швидкої допомоги намагалися покласти мене на дошку хребта. Вони лише зрушили мене на 2 см назад, і я крикнув, щоб зупинився. Біль був неймовірним, і я знав, що вони не можуть мене так опустити через всю напругу в моєму тілі. Потім вони знову повернули мене у вертикальне положення.

Мені довелося міцно тримати своє тіло, щоб захистити його очевидними зламаними ребрами. Я знав, що якщо вони знизять мене так, як вони хотіли, станеться щось жахливе, що це може навіть призвести до моєї смерті.

У голові я запитував своїх ангелів "що я буду робити?"

Мої ангели сказали, що мені потрібно бути твердим, взяти на себе і сказати їм, що робити. Мої ангели сказали мені: «Повтори людям те, що ми тобі кажемо».

Тож я дуже твердо повторив чоловікові швидкої допомоги те, що говорили мені мої ангели, але не сказали йому, звідки надходять інструкції, «Ось що ми збираємось зробити, пара чоловіків буде міцно тримати спину хребта вертикально до моєї спини і повільно продовжувати натискати все сильніше і сильніше, поки я не зможу розслабити всі свої м'язи (які були дуже напружені, не тримаючи мене тіла разом), і я дозволив би дошці взяти всю мою вагу. Коли я відчуваю розслаблення і відпускаю м'язи, я б повністю сперся на дошку. Тоді за моїм сигналом ви можете почати опускати дошку дуже повільно і плавно, щоб я більше не напружував м'язи. Після того, як мене опустять, ви можете просунути мене по дошці. Це займе близько 15 хвилин »

Я зібрався психічно, коли відпустивши в цей момент мені довелося цілком довіряти цим людям і моїм ангелам. Я знав, що віддам своє життя в їх руки. Вони зробили це, і я сказав почати опускати мене і дошку, але це повинно було бути плавним і повільним! Це зайняло деякий час. Після того, як мене опустили, я сказав їм поставити мене по дошці.

Вони зробили це, а потім підняли мене на візок.

Позаду зі мною увійшов фельдшер.

Якось у «Швидкій допомозі» він сказав, що збирається дати мені морфій, і я сказав «Ні». Він запитав мене "тобі не боляче?" Я сказав: "біль, якого ти не міг уявити, неймовірний біль".

- То чому б вам не випити морфію? запитав він.

Я відповів: «Біль - це єдине, що ґрунтує мене на планеті Земля. Я кп про ж в моєму серці , що якби я був морфін , що я просто дрейфувати в смерть. Я кп про ж болях я и тримаючи мене заземлений на землі, тримаючи мене присутній на те , що я до сих пір га в фізичне тіла ».

"Я хочу" бути з цим ", коли ми потрапимо в лікарню, і зможу відчути, що зі мною відбувається, щоб я міг сказати їм, що відбувається". . Сказавши це, я також передбачав у майбутньому, що прибуду до лікарні живим і готовим надати життєво важливу інформацію персоналу. Я ніколи не думав про смерть . Тож протягом наступних кількох днів я постійно говорив про своє майбутнє та про те, що буде відбуватися. Це був не свідомий вибір, а результат моєї непохитної віри, що я буду жити.

{У дитинстві я часто колов пальці ніг і відчував біль від такого сильного болю. Одного разу я запитав свого ангела, як я можу усунути подібний біль, мій ангел сказав: «Ти не можеш усунути біль, але ти можеш прийняти її, бути єдиним з нею, усвідомлювати, що вона має свою функцію». Тож я подумав: яка мета болю? Я зрозумів, що біль - це сказати мені, що щось не так, і ця ділянка мого тіла потребує уваги. Тож я знову запитав свого ангела: «Чи біль є показником ділянки мого тіла, яка потребує уваги?» Відповідь була «так».

Тоді я запитав: "Отже, якщо я визнаю, що біль зробив свою справу, і тепер я повністю усвідомлюю увагу, якого ця область потребує, і я починаю вживати необхідних заходів, то біль більше не потрібна?" відповідь була "Так".

Я почав практикувати це ще в дитинстві, напевно мені було не більше 10 років на той час, коли я мав цю розмову зі своїми Духовними Помічниками (ангелами), і те, що я дізнався про біль, спрацювало. Я розумів, як направляти енергію в область, яка потребує зцілення, як і розуміння покладання рук і наскільки це потужно для зцілення. Я міг би заколоти палець на носі і негайно прийняти повідомлення про біль і вжити рішучих дій

- 1) прийняти повідомлення про біль і подякувати йому за виконання своєї роботи,
- 2) направляти енергію в область
- 3) повністю розслабтеся, відкиньте будь-яку думку про те, що біль "болить", тільки про те, що він посилає повідомлення, яке зараз прийнято.
- 4) Біль негайно зменшиться і часто повністю пройде. }

Чоловік швидкої допомоги, який був зі мною, сказав, що поїздка була тяжкою до наступного маленького містечка, і я сказав ОК.

Ми їхали повільно і без сирен (не впевнений щодо вогнів)

Поїздка була повільною і болючою.

Я відчував кожен удар і кожен рух був надзвичайно болючим. Я продовжував зосереджуватися на тому, як я хотів би, щоб моє тіло було здоровим, здоровим, міцним і здоровим. Я візуалізував своє тіло як цілісне і цілісне.

Незабаром після того, як ми вирушили до лікарні, у мене задзвонив мобільний телефон, і я побачив, що я піду на прийом, коли трапився нещасний випадок. Я сказав, що мушу прийняти дзвінок. Мені потрібно було повідомити їй, що я не приїду, оскільки вона з сім'єю чекала мене на вечерю. Він сказав, що не буде розв'язувати шийний брекет. Коли дзвонив телефон, я дуже суворо сказав відмінити його, а він сказав лише якщо я пообіцяв не рухати головою. Я сказав "так", і він розв'язав це. Я зателефонував і сказав, що не зможу записатися на зустріч, і мені доведеться перенести час на два тижні, і вона в порядку. Я вибачився і попросився. Я підсвідомо встановлював, що мені є до чого піти, оскільки я був *абсолютно* зрозумілий, що я одужу і буду на зустрічі приблизно через тиждень.

Я також говорив по мобільному телефону з Майклом.

Я прибув до лікарні одночасно з Лінетт та Ембер. І Майкл теж приїхав на своїй машині.

Коли я заїхав сюди, я почув чоловіка швидкої допомоги, який розповідав медсестрам про мене, але не зміг нічого зрозуміти.

Ми були у відділенні екстреної допомоги.

Вони хотіли зрізати мій одяг, і я сказав їм, що не дозволю їм зрізати мою сорочку -поло, оскільки сорочка, в якій я був одягнений, була для мене дуже важливою сорочкою, і я хотів продовжувати її носити. Вони пояснили, як важко це буде зняти, і я сказав, що добре, тоді почнемо.

Мені було дуже боляче знімати це, тому що мені доводилося піднімати руки і крутити їх.

У мене були зламані ребра і перелом грудини, і досі не було знеболюючого.

Амбер і Лінетт увійшли, і Ембер взяла мене за руку і запитала: "Тату, з тобою все буде добре?"

У цей момент усі зупинилися, і, коли вони чекали моєї відповіді, настала повна тиша.

Я повернув голову, подивився їй у вічі і сказав, вказуючи на всіх медсестер та лікарів навколо мене: "Бачите, як усі ці люди бігають?" - Так, - відповіла Бурштин.

"Вони всі бігають, тому що в цей момент вони не розуміють, що зі мною все буде добре!" Ви могли почути падіння шпильки в тій кімнаті швидкої допомоги. Можливо, протягом 15 секунд ніхто не рухався і нічого не говорив.

Ембер посміхнулася і розслабилася, і ми продовжували триматися за руки.

Я не свідомо *намагаюся* говорити позитивно і свідомо використовують методи, як кажуть про мене в моєму майбутньому, але це те, що сталося, більшість розмов і думки, які я мав бути про мене бути в моєму майбутньому робити що - то з ким - то. Я зрозумів це лише через кілька років, що це те, що я зробив.

Я провів величезну роботу з розбудови своєї внутрішньої дисципліни, щоб позитивно та позитивно висловитися про обставини, у яких я опинився.

Я не дозволив будь-якому негативу увійти в мою свідомість. Я мав намір залучити всіх тих, хто мене оточує, до своєї сфери «ось як це буде відбуватися». Я відчув величезну підтримку духу і відчув присутність духів навколо мене. Я відчував різкість і ясність зі своїм зором. Була повна відсутність страху. Я продовжував вірити, що все буде добре.

Я вважаю, що те, що я зробив, можливо для кожного, незалежно від того, чи вірите ви в Бога, Ісуса, Будду, Мухаммеда, Духа, або у кого-небудь або навіть ні в кого. Насправді глибина зв'язку з вашим Богом або з вами самим робить можливим все, що ви собі уявляєте.

Це може статися лише тоді, коли ви дозволите собі бути вразливим і дозволите собі беззастережно любити себе. Для цього дійсно потрібно щось, особливо мужність.

Це вимагає відкинути будь-який опір.

{Коли я чиню опір, я фактично зосереджуюсь на об'єкті, якому я чиню опір.

Те, що наближається до мене, приваблює з якоїсь причини, і я не знаю, в чому причина більшість часу. Коли я чимось чиню опір, я не можу це відчувати. Ця річ, якій я чиню опір, є частиною фундаменту, який дозволяє мені будувати ВАШЕ майбутнє. Коли я не допускаю цього у своє життя, тоді моє життя переходить у форму утримання, і те, чому я чиню опір, продовжує з'являтися.

Підсвідомо я продовжую залучати досвід, який допоможе мені вирости в людину, якою я повинен бути колись у своєму майбутньому, ця людина зможе впоратися з майбутньою ситуацією, до якої ти тут і зараз не готова.

Як часто ми приходимо до місця у нашому житті і кажемо собі: «Цей досвід, який я мав у минулому, допоміг мені бути готовим до цієї наступної пригоди у моєму житті». Коли я приймаю досвід, який приваблює моє життя, тоді я рухаюся по життю вільно і легко і опиняюся в потрібному місці в потрібний час.

Іноді ми чинимо опір причині того, що ІНШІ дають нам щось робити, зазвичай тому, що це їхня причина, і це приносить користь їм, а не нам. Коли я дивлюсь, і, звичайно, знайду, свою причину мати певний досвід, тоді я сприймаю цей досвід і перестаю чинити опір. Іноді я чиню опір, тому що я не знаю чітко своєї головної мети, і це все одно, що мене проштовхують у темряві, коли я нічого не бачу і не знаю, що попереду. Подумайте про це ... коли я не знаю, що там переді мною, я хочу рухатися повільніше, але якщо я знаю, що попереду, і темно, то я зможу крокувати вперед впевненіше.

Коли я думаю про свій досвід, який я пережив, я справляюся з силою, і запитую себе: «Що підготувало мене до цієї хвилини?» тоді у мене з'являється натхнення, які допоможуть мені зрозуміти, побачити, пізнати і відчутти, як цей попередній досвід змусив мене бути готовим до того, про що я зараз думаю.

Я викладаю цю справу протягом кількох десятиліть і працював над тим, щоб *її жити* . }

Я трохи полежав, тримаючи Амберс за руку і розмовляючи з Лінетт.

Якось я потрапив на одну сторону відділення невідкладної допомоги, а двоє медсестер стояли наді мною, одна по обидва боки візка. Вони розмовляли між собою, і одна казала, що у неї проблеми з вагітністю. Я слухав і сказав: "Я можу вам у цьому допомогти!" Вони обидва виглядали шокованими! Я пояснив, що я розповсюджую чудові засоби для здоров'я та чудові засоби особистої гігієни, які можуть їй допомогти. Я пояснив, що це ті продукти, які зараз годують моє тіло, щоб допомогти йому відновитися, і що це не звичайні продукти. Я пояснив важливість видалення токсинів з її організму та припинення введення більше. Пояснив, що багато засобів особистої гігієни можуть містити в собі потенційно шкідливі інгредієнти. Я також пояснив, що наша їжа не має такого рівня живлення, як колись.

Я пояснив, що багато пар успішно завагітніли після того, як почали користуватися цими продуктами, і ці пари думали, що саме ці продукти мали значення. Тому я дав їй свій номер телефону і запропонував їй зателефонувати мені через кілька днів, і я організую для неї продукт. Я зробив це так, ніби я просто лежав на візку, готовий їхати додому. Вона взяла мій номер, але ніколи не дзвонила мені ...

Вони зробили сканування кішки та багато рентгенівських знімків. Я все ще наполягав на відсутності морфію, поки рентген не закінчиться.

Потім вони знову зробили всі рентгенівські знімки та сканування кішок, я не знаю чому.

Я пам'ятаю, як під час першої серії рентгенівських променів думав про біль і намагався зберігати свідомість. Коли вони сказали мені, що їм доведеться повторювати їх знову, я пам'ятаю, як розслабився і просто прийняв це, і тому пішов у дзен -місце. Я не пам'ятаю багато про першу серію рентгенівських променів, але досить чітко пам'ятаю друге сканування кішок та рентгенівські промені.

Моя сестра Хелен зайшла і поговорила, так само як і Майкл, але оскільки це була швидка допомога, вони дозволили входити лише одному за винятком Ембер, і вони дозволили Лінетт увійти з нею.

Я балакав про речі, не можу пригадати, окрім як переконався, що розмова стосувалася звичайних повсякденних речей, НІЧОГО про нещасний випадок чи мій стан.

Я завжди чітко і цілеспрямовано ставився до того, як це відбуватиметься.

Було дуже пізно, я думаю, що це було близько опівночі, коли я потрапив у відділення інтенсивної терапії, на цьому етапі я думаю, що я отримував морфій, оскільки я не пам'ятаю болю.

Одна з моїх подруг -сестер була медсестрою у відділенні інтенсивної терапії в цій лікарні, і через кілька тижнів вона сказала моїй сестрі, що хірург сказав медсестрі, яка доглядає за мною, щоб просто заспокоїти мене, оскільки я збираюся померти десь вночі...

Вони підняли мене на м'яке повітряне ліжко, і лікар зробив мені ін'єкцію морфію прямо над грудиною. Він сказав: "Це допоможе вам заснути".

Я сказав йому: "Я не буду спати, у мене занадто багато роботи". Він дивно подивився на мене і запитав "що ти маєш на увазі?" Я відповів: "У мене є тіло для відновлення !!"

Я постійно направляв енергію в своє тіло до всіх частин, які потребували зцілення. Я зосередився і уявив, як внутрішні органи відновлюються і «нормальні». Я робив це постійно, цілу ніч. Я ніколи не спав підморгуванням ... надто зайнятий.

Лінетт, Ембер, Ейпріл, Хелен та Майкл прийшли окремо, щоб побажати на добраніч. Я сказав, що побачусь зранку, я продовжував розмову про них і про те, де вони зупиняються. Вони поселилися в мотелі і вже пообідали. Я сказав на добраніч і хотів сказати їм, що люблю їх і що зі мною все буде добре. Я хотів заспокоїти їх, щоб вони не хвилювалися, оскільки я знав, що у мене все буде добре.

Я спілкувався з медсестрою в кінці ліжка, не пам'ятаю розмов. (вона може пам'ятати). Якось я сказав, що мені дійсно потрібно помочитися. Вона дала мені пляшку, і як би я не старався, я не міг помочитися в неї лежачи. Вона сказала, що якщо мені не вдасться, то вони вставлять катетер. Я сказав, НЕ ШЛЯХО такого не станеться!

Я більше години намагався пописати у пляшку, але не міг. Я не мочився з обіду в неділю, більш ніж на 15 годин раніше.

Тоді у мене виникла ідея встати і поборотися. Я запитав медсестру: "Чи не могли б ви допомогти мені встати з ліжка?" і вона запитала "для чого?" Я сказав: "Я збираюся встати і пописати", а вона сказала: "Ні в якому разі я не дозволяю тобі вставати!"

Я сказав: "Я встаю, або ти можеш допомогти мені встати з ліжка, або я це зроблю самостійно!"

Потім вона мені допомогла, і мені знадобилося близько 5 хвилин, щоб я стояв.

Там я стояв у напівтемряві, тримаючись за крапельницю лівою рукою і мочився у пляшку, яку медсестра тримала за мене.

Я заповнив його, і він почав переливатися на підлогу. Вона сказала "почекайте, і я отримаю ще одну пляшку", я сказав "ні в якому разі я не зупиняюся, я поняття не маю, коли я зможу це зробити знову". Я не хотів зупинити потік. Пляшка продовжувала переливатися по всій підлозі.

Медсестра почала сміятися і сказала: «Я ніколи не бачила, щоб хтось заповнював одну з них! Мабуть, мені доведеться просто витерти це! »

Я посміхнувся собі, тому що сміятися в цей момент не вийшло. Той сміх, який я почув усередині, був для мене значним.

Мені знадобилося ще 5 хвилин, щоб повернути мене в ліжко. Ми з медсестрою почали більше спілкуватися, і я пам'ятаю, як вона запитувала, що я роблю, що мені потрібно не спати. Я пояснив, чому не сплю, та роботу, якою займаюся.

Я спеціально направляв енергію по всьому тілу, бачачи, як моє тіло випромінює яскраве світло і заповнює всі ділянки, де не вистачало світла або були не такими яскравими, як інші.

Ось як я це зробив.

Я подивився у Всесвіт і уявив, як мої руки простягаються у Всесвіт, ніби я зачерпнув Всесвіт в обійми. Це залучало енергію настільки, що вона постійно переповнювала мої руки, тому кожен раз, коли я розгортався, я уявляв собі абсолютну кількість цієї енергії, тому я знав, що для мене є БІЛЬШЕ, ніж мені потрібно. Я уявляв, як він надходить у верхню частину моєї голови біля шишкоподібної залози (у тімені) і рухає її по всьому тілу туди, де я відчував, що це потрібно. Я бачив це, використовуючи запаси поживних речовин, які моє тіло зберігало в різних місцях мого тіла, з чудових добавок, які я приймав. Протягом кількох років люди казали мені: "Чому ти приймаєш так багато добавок?" і я усміхався і казав "Тому що можу". Щоразу, коли мене запитували, я просто довіряв собі і продовжував їх приймати. Лише після аварії я зрозумів, наскільки важливо приймати добавки для профілактики та у випадку нещасних випадків. Більшість людей мають дефіцит поживних речовин, і тому в екстрених випадках, коли їх організм негайно потребує сировини для ремонтних робіт, тіло повинно збиратись з іншого місця, яке, на його думку, не є життєво важливим. Я вважаю, що це невід'ємна частина мого виживання .

Іноді вночі я встановлював величезну воронку, і я просив своїх ангелів направити цю енергію для мене і передати її по лійці. Таким чином , я міг би витратити більше часу , представляючи своє тіло відновлення і робити всі заходи в моєму майбутньому , що я думав , що я міг би зробити.

У середині вісімдесятих я вирушив у подорож Гімалаями в Непал і дуже любив його і завжди хотів повернутися. З моменту народження Ембер я показую їй слайди подорожі і розповідаю про те, як чудово буде, коли ми підемо зробити це разом, коли їй близько 20 років, а мені майже шістьдесят. Я завжди знав, що для цього мені потрібно бути молодим у серці і мати міцне здорове тіло. Більшу частину свого життя я хворів або болів з дуже сильною спиною чи головними болями тощо. Я бачив у цьому свій шанс відновити своє тіло ЛЕПШЕ, ніж було. (Я ніколи раніше не згадував слова «до *аварії* »).

Ця ніч в реанімації була найбільш зосередженою з усіх, що я коли -небудь був, а також найдовшою з усіх, що я коли -небудь був.

Наступного ранку грудний хірург прибув до нього і мав біля себе багато людей (лікарів) , близько 12 . Я думаю, вони були вражені, що я ще живий.

Він стояв у кінці мого ліжка і дивився на мою таблицю. Він підвів на мене погляд і сказав: "У вас досить серйозні травми" .

Я озирнувся на нього і сказав: "Це так ..." Я чітко відмовився приймати передумови його заяви.

Він відповів : «Мені потрібно буде вийняти один і півтора легкого s і селезінку. Коли я буду працювати, я зможу оцінити, чи потрібно мені ще щось робити ".

Я подивився і показав на нього, а потім сказав: "Ви - грудний хірург?"

Він відповів "Так"

Знову вказуючи на нього пальцем, я сказав прямо на нього "ну, твоя робота - сказати мені, що мені потрібно зробити, щоб цього не сталося". Коли я сказав , мені , я вказав на мою самість , а потім на нього для іншої частини пропозиції.

Люди з ним усі зробили крок назад.

Він кілька хвилин мовчки дивився на мене, я просив своїх ангелів переконатися, що він отримав потрібну йому інформацію, а потім тихо і спокійно сказав: «Попросіть медсестер показати вам, як можна протистояти кашлю, і я хочу вам потрібно відкашляти якомога більше крові. Я також хочу, щоб ви глибоко дихали і кашляли якомога більше крові ».

Я сказав "добре".

Він пішов, і ми з медсестрою просто презирнулися.

У мене була зламана грудина і зламані ребра ...

Ідея глибокого кашлю та дихання

Я пролежав годину, набравшись сміливості встати і погуляти.

Потім я сказав медсестрі, що мені потрібна її допомога, щоб піднятися з ліжка, і вона сказала: «Я не дозволяю тобі вставати».

Я сказав: "Доктор сказав, що мені потрібно вставати, ходити і глибоко дихати, і це те, що я збираюся робити".

Вона рішуче сказала: "Він не мав на увазі зараз"

Я відповів: "Я зараз це роблю, і ви можете допомогти мені піднятися, або я встану сам".

Вона мала легку усмішку на обличчі і продовжила допомагати мені. Потрібно було близько 5 хвилин, щоб допомогти мені піднятися з ліжка і стояти. Бути там стояти було справжнім досягненням. Я вирушив ДУЖЕ ПОВОЛЬНО. Один крок кожні 5 секунд. Я глибоко дихав і кашляв кров'ю, як це робив уже кілька разів, лежачи в ліжку. Щоразу, коли я кашляв кровю, я зупинявся. Потім знову вирушив. Я відступив приблизно 15 кроків від ліжка, і я був повністю стертий. У мене не залишилося сил, я обернувся і не міг повірити, наскільки далеко здається ліжка. Я зробив 15 кроків назад до ліжка, як і минулої ночі. Погляньте на нього і уявіть, як моє тіло реагує. Я знову лягла в ліжку і лежала, одужуючи.

Моє тіло було неймовірно слабким. Я пробіг у своєму житті кілька марафонів, і ці п'ятнадцять кроків виснажили мене більше, ніж будь -який з марафонів.

В результаті аварії кожен м'яз мого тіла втратив силу, і це було ніби я був немовлям, якому доводилося відновлювати силу кожного м'яза.

Я продовжував працювати, направляючи енергію в своє тіло і уявляючи, як моє тіло відновлюється.

Медсестра все ще сиділа в кінці мого ліжка і дивилася на мене, як це робила інша всю ніч.

Через годину я сказав, що готовий знову все зробити. Вона допомогла мені вийти, і я рушив у дорогу. У підсумку я пройшов повний круг навколо реанімації. Я знову повернувся до свого ліжка, повністю витрачений.

Коли я лежав, медсестра запитала мене: «Ти розумієш, наскільки тобі пощастило?»
Я відповів: "Мабуть, ні, мабуть, тому ти задаєш мені це питання"

Вона сказала: «Існує те, що ми називаємо швидкістю смерті для певних автомобільних аварій, це означає, що за таку швидкість і вище всіх у машині гинуть. При прямому зіткненні у нерухомий об'єкт (наприклад, полюс) швидкість смерті становить шістьдесят км/год. Цього тижня у нас були дві окремі людини, які зазнали точно такої ж аварії, як і ви, голова при зіткненні прямо в стовп. Вони обидва робили шістьдесят кілометрів на годину, і обидва померли, але ви робили 85 км/год, і ви жили. Тобі дуже пощастило».

Я знав, що це не удача, але також відчув, що вона не хоче знати, як я це зробив. Я лежав там і запитав своїх ангелів "як це я вижив, а вони ні?"

Відповідь від них була чіткою і звучала так: "Ви просили допомоги"

Я спитав їх: "Що зробили інші?"

Вони сказали: «Вони під'їхали до стовпа і сказали:« О ні! Я збираюсь померти!» і вони вмирають».

Я деякий час лежав, думаючи про це.

Я подумав про всю роботу з особистого розвитку, яку я зробив над собою протягом десятиліть, і наскільки я мав намір виявити свої межі (або безмежність себе), і як я навчився довіряти собі і що я відчуваю. Коли я виріс, я подумав, як мене так турбує те, що думають про мене всі інші, і чи роблю я «правильно». Я думав про багато речей. Я знав, що це не удача ...

Я озирнувся на своє життя і усвідомив свій вибір, коли всі говорили мені не робити чогось, що *їм* не подобається, але я знав, що це підходить *мені*.

Через 5 років після аварії я пройшов тренінг у своєму бізнесі приблизно для 100 людей і почав розповідати історію того часу, коли я пішов на дайвінг, потім посеред навчання я раптом зрозумів, що якби я не пішов з дайвінгу, я можливо, загинув у результаті аварії. Я стояв у передній частині кімнати, помітно зворушений і відчуваючи вдячність за свою силу і готовність виконувати те, що знаю, що в моєму серці підходить мені. Дозвольте поділитися з вами історією...

У середині вісімдесятих (мої середина двадцятих років) я жив у великому місті у сільській місцевості Вікторія, і однієї ночі я дивився одне з таких шоу про стиль життя, і був сегмент з тандемного дайвінгу, де ти прив'язуєш себе до того, хто зробив кілька тисяч стрибків, щоб вони знали, що роблять, а потім вистрибнути з ідеально доброго літака і впасти на вільне падіння на землю. Я роками хотів займатися дайвінгом, але знав, що якби я зробив це сам, я, ймовірно, помру. У мене було погане відчуття, що шнур не працює і жолоб не відкривається. Тож з тандемним стрибком у небо мені не довелося турбуватися про це, оскільки досвідчена людина впорається з будь-якою ситуацією.

Я зателефонував на телеканал наступного ранку і дізнався, де вони стрибали в тандемі. Це було за межами Сіднея . Ну це було нормально, оскільки мій батько жив у Сіднеї, і я міг піднятися і залишитися з ним і позичити машину. Я забронював рейс, подзвонив йому і сказав, що приїжджаю (я був достатньо розумним, щоб не сказати йому, чому я підійшов).

Я прибув до Сіднея через чотири дні після того, як побачив виставу, взяв машину в борг і дві години їхав до злітно -посадкової смуги, з якої вони працювали.

Можу додати, що в цей час у мене було багато проблем у стосунках. Я любив цю дівчину, але це не вийшло. Я також читав книгу Річарда Баха «Міст назавжди». Ця книга розповідала про поняття споріднених душ і про те, чи справді ми призначені для конкретної людини. Частина книги, яку я випадково читав під час свого приїзду до Сіднея, була коли Річард не зміг витримати стосунки зі своєю другою половинкою і піднявся на маленькому одномоторному літаку . Він розбився, а жолоб не працював. Ситуація була надзвичайно схожа на те, до чого я готувався. Мені стало цікаво, чи Дух намагався сказати мені не виконувати, оскільки я помру раніше свого часу. В душі я знав, що важливо дотримуватися. Я знав, що хочу подолати страх смерті. Я знав, що це важливо. Мені знадобилося ще 20 років, щоб зрозуміти, наскільки це важливо. Я також знаю, що ці два дні в Сіднеї створили для мене потужне місце в моєму житті, щоб прощтовхнути страх і не контролюватись невідомим.

Коли я приїхав на злітно -посадкову смугу, він був зайнятий зльотами літаків і скрізь переміщенням людей. Був чудовий день, коли дуже мало хмар, і світило сонце.

Я зареєструвався і заплатив гроші. Вони пояснили, що гроші не повертаються. Вони провели мене на тренінгу і влаштували.

Вітер посилювався, і мені тоді сказали, що при певній швидкості вітру вони не можуть занурюватися в тандем, хоча регулярно занурення з неба все ще відбувається. Протягом дня, поки я чекав, коли вітер затихне, я читав свою книгу і дивився, як інше небо пірнає, і стільки разів відвідував туалет, що в мені взагалі нічого не залишилося...

Я чекав увесь день приблизно з 10 ранку до заходу сонця . Вони вибачилися найбільше і сказали, що якщо я повернусь о п'ятій ранку, вітер завжди буде слабким у той час вранці, і я зможу стрибнути. Я сказав нормально і вирушив додому.

Я повернувся додому і пообідав, всю ніч читав свою книгу, я хотів дізнатися, чи помер Річард. Я намагався з'ясувати, чи є в книзі якесь послання для мене. Ця історія сталася ще до того, як я навчився спілкуватися так чітко , як зараз , зі своїми ангелами/духовними помічниками.

Я рано встала з ліжка і трохи поснідала, знаючи, що все, що відбувається в цей момент, йде прямо через мене ...

Я прибув на злітно -посадкову смугу о 5 ранку, і повітря затихло. Хлопці були вражені тим, що я з'явився. Вони сказали, що наступного дня ніхто *ніколи* не повернувся. Вони взяли мене в літак, і вгорі мені сказали вийти на маленьку металеву пластинку зверху колеса. Тарілка була достатньо великою для півтора набору футів. Я вішався на металеву планку **абсолютно переляканий** . Насправді я відчував, що стрибаю на смерть.

Я не збирався виходити, і якщо я мав намір померти тут і зараз, то нехай буде так. Хлопець, прив'язаний до мене, вигукнув "Стрибнути", і я відпустив. У цей момент я впав у напівсвідомість. Мої очі були відкриті, але все було чорним. Я свідомо не усвідомлював ні свого оточення, ні свого перебування, ні того, що відбувається. Але я міг почути далекий голос. Голос кричав на мене, щоб я підкинув ноги, коли ми були в падінні. Його рот був прямо біля мого вуха, але це звучало так, ніби він був за милою. Через деякий час я підтягнув ноги, не знаючи, що і чому відбувається. Мені здавалося, що це сон, і я згортаюся у фетальне положення, і я поняття не маю, що відбувається і де я. Коли я підвернув ноги, ми вирівнялися зі спина, і він сказав мені «ще одну секунду, і я збирався потягнути за шнур».

Ми вільно падали на землю, і я знав, що на цьому етапі я *абсолютно* нічого не можу з цим вдіяти. Якби я збирався померти в цей момент, я не міг би це зупинити. Тому я вирішив насолодитися поїздкою . **Я прийняв свою ситуацію.**

Я озирнувся навколо і не міг повірити, як це дивно відчувати почуття падіння і пришвидшення.

Врешті -решт він потягнув за розривний шнур, і я випустив "ой" !!! Він сказав мені: "Вони всі так роблять". Ми зійшли і приземлилися всередині маленького кола. Всі інші дайвери підійшли до мене і запитали: «Чи сподобалось тобі?»

Я відповів: "Абсолютно!"

Тоді вони сказали: "Так ти знову зробиш це?"

Я відповів "ні"

Вони всі питали мене:

"Чому ні?"

Я відповів, "тому що зараз я був там і зробив це!"

Цей досвід налаштував мене, і я зміг звільнитися від страху смерті.

Повернувшись до лікарні у відділення інтенсивної терапії.

Протягом дня я все ще був неймовірно зосереджений на самолікуванні.

Третій раз, коли я вставав, щоб ходити і глибоко дихати, я вирушив у реанімацію. Кожного разу, коли я виходив на прогулянку, медсестра була поруч зі мною, готова при необхідності допомогти. Вона ніколи не тримала мене під час прогулянки, мабуть, вона відчувала важливість того, що я це роблю для себе.

Втретє вона сказала мені: "Що ти бачиш навколо себе?"

Я відповів: "Безліч людей без свідомості"

Приблизно протягом 16 годин, які я перебував у реанімації, це був єдиний раз, коли я дивився на будь -яких інших пацієнтів, справа не в тому, що я їх ігнорував, а в тому, що вони не були в моїй свідомості чи усвідомленні.

Потім вона сказала: "Як ви думаєте, чому це так?"

Я підніс до неї руку, простягнувши долоню і сказав: "Я не хочу знати, я зосереджений на тому, щоб одужати!"

Потім вона сказала мені: «Я дзвонив твоєму хірургу кожні 15 хвилин і казав йому, що ти не належиш до мого відділення інтенсивної терапії». Я посміхнувся і погодився з нею.

Цього разу на прогулянці я зробив два повних кола великої кімнати. На другому колі вона запитала мене: «Ти б хотіла прийняти душ?»

Я подивився на неї і сказав, що так і я впевнений, що це допоможе мені почуватись краще, почуватись приємно і бадьоро.

Коли я повернувся до ліжка, вона сказала, що вона трохи почне готувати все, і що незабаром прийде за мною. Тепер вона залишала мене самотійно. Явний знак того, що вона бачила, як я покращаю (хоча я тоді цього не знав).

Через півгодини вона повернулася і забрала мене. Я встав, все ще потребуючи її допомоги, і ми пішли в душ.

Вона роздягнула мене і сіла повністю оголеною на одне з тих білих пластикових стільців, і поклала мені долоню ручної душової kabіни і сказала, що вона скоро повернеться. Я не міг нічого поворухнути, все, що я міг зробити, це сидіти там, у тому самому положенні, в якому вона поставила мене. Я взагалі не міг рухати водою.

Здавалося, її не було на деякий час, коли вона повернулася і тицьнула головою навколо дверей. Вона запитала, чи все у мене нормально, і я відповіла "так".

Потім вона сказала: "У мене є кілька медсестер, чи добре, якщо вони прийдуть?"

З дуже широкою посмішкою на обличчі я запитав "а що вони хочуть бачити?"

Вона відповіла з милим сміхом: "Вони хочуть бачити вас під душем!"

Я сміявся у відповідь: "Я так думав ... приведи їх!"

Інші медсестри забилися в душову кімнату, коли я сиділа гола і тримала троянду. Моя медсестра сказала, «як довго д про ви думаєте, що відділення інтенсивної терапії було тут?»

Я сказав: «Не знаю, можливо, можливо, 70 років.»

Вона сказала: «Так, і ти перший, хто коли-небудь прийняв душ. Ми не могли зрозуміти, чому вони ставлять душ у відділення інтенсивної терапії, де людям роблять ванни з губкою!»

Ми всі сміялися.

Вони продовжували пояснювати, як душ завжди використовувався як складське приміщення, тому їм довелося розчистити його та прибрати.

Лінетт і Ембер часто відвідували мене протягом дня.

Близько 4 години вечора санітар приїхав, вигнав мене з реанімації та відвів у палату.

Після того, як мене відвезли до палати, Лінетт і Ембер відвезли мене до лікарняної їдальні, і ми всі разом пообідали і поспілкувалися про звичайні речі.

Того понеділка ввечері я хотів би спати, але в палаті була медсестра з пекла, яка стукала по всіх лотках, швабрах та відрах і голосно ходила всю ніч.

Я втирала в груди спеціальний цілющий крем і приймала спеціальні харчові добавки, які зазвичай приймаю щодня. Лінетт принесла їх мені.

Вранці у вівторок прийшов санітар і знову відвів мене на рентген, вони зробили ще рентген грудної клітки, а потім знову підвезли мене до ліжка.

Щогоднини, а іноді і частіше я ходив гуляти по коридорах, все ще глибоко дихаючи і кашляючи невеликою кількістю крові. Я був незалежним і рухався з темпом трохи повільнішим за звичайний темп ходьби.

У мене було кілька телефонних дзвінків і кілька відвідувачів. Однією з таких відвідувачок була медсестра інтенсивної терапії, яка була другом моїх сестер.

Коли я був у палаті, прийшла медсестра, яка проводила дослідження, що спричиняє травми у серйозних автомобільних аваріях, щоб виробники автомобілів могли скоригувати конструкції автомобілів, щоб мінімізувати ці травми.

Вона задавала багато питань

Одне із запитань було "чи щось заважало моєму зору?"

Моя відповідь була "Так"

Вона запитала: "А що це було?"

Я відповів: "Мої повіки!"

Вона записала це, не розуміючи, що я пожартував, а потім підвела погляд на мене, і я бачив, як вона мене оцінює. Потім вона засміялася.

Тоді я сказав: «пил подушок безпеки не дозволив мені бачити, куди направити машину на безпечне місце»

Медсестра також була черницею. Вона говорила зі мною про те, як неймовірно, що я живий. Під час інтерв'ю зі мною інженер оцінював мою машину. Через тиждень, коли ми з моїм другом Майклом пішли подивитися на машину і забрати з неї кілька речей, чоловік, який її зберігав, запитав "скільки людей загинуло в ній?" Майкл сказав, що жоден дієд, і ви дивитесь на людину, яка пережила його. Він був шокований і сказав, як неймовірно, що я живий (або подібні слова)

У середу вранці до мене прийшов грудний хірург, натягнув штору навколо мене і похитав головою з боку в бік, кажучи: "Я ніколи не бачив нічого подібного ..."

У цей момент я дійсно подумав: "можливо, це гірше, ніж я дозволяв собі усвідомити"

Він сказав: "Я так не повірив рентгенівським знімкам, які зробив вчора, що викликав вищого грудного хірурга з Мельбурна, і ми з ним 24 години не спали, проглядаючи рентгенівські промені з недільного вечора та вчорашнього ранку і він погодився з моїм первинним діагнозом вилучення півтори ваших легенів. Він також погоджується з моїм нинішнім діагнозом, що у вас зараз є дві абсолютно нові легені підлітка, який ніколи не курил»

Я сказав "мені 43 роки"

Він сказав: "Я знаю ..."

Я був такий схвильований ... мені вдалося ...

Я запитав "що буде зараз?"

Він відповів: "Ти можеш додому"

Я запитав "як скоро?"

Він відповів «якомога швидше. Я чув , що ви робите цілющі методи і що у НУ також приймати добавки, і це явно буде працювати для вас , і ви б краще вдома. »

Коли через годину приїхав мій ліфт, щоб забрати мене додому, я вийшов із лікарні своєю парою.

Протягом двох тижнів після аварії я міг вдаритись грудьми, як Тарзан.

Мої зламані ребра і перелом грудини добре заживали.

Чи не було б дивовижним, якби ми всі довіряли собі та ідеям та натхненню, які ми беремо?

Наскільки ми справді довіряємо собі?

Я знаю, що за роки, починаючи з 1987 року, моя віра і довіра до себе і до того, на що я здатний , надзвичайно зросли. Це, перш за все, через ту саму роботу, якою я зараз [поділяюся на www.enjoyinnerpeace.com.au](http://www.enjoyinnerpeace.com.au) На цьому веб [-сайті](http://www.enjoyinnerpeace.com.au) є багато предметів, які дозволяють вам продовжувати своє духовне зростання, перебуваючи вдома або через обмін інформацією з іншими однодумцями в тій самій подорожі.

Якщо ви хочете дізнатися, як працювати зі своїми Духовними провідниками, такими як Іван, або хочете дізнатися більше про те, хто ви, звідки ви прийшли , куди ви їдете і чому ви тут , перейдіть на веб [-сайт h www. enjoyinnerpeace.com.au](http://www.enjoyinnerpeace.com.au)

Одного разу там на своєму сайті

Спочатку подивіться 20 -хвилинне відео на вкладці Наша історія

По -друге, придбайте електронну книгу.

По -третє, ви можете придбати програму домашнього навчання , яку ви зможете опрацювати самостійно , у власному домі

По -четверте, замовте себе на індивідуальну консультацію для Орієнтаційного профілю, де ви встановите /вдосконалите чітке двостороннє спілкування зі своїми духовними помічниками.

В залежності від того , наскільки ви хочете продовжити свій духовний ріст там знаходяться більше 600 курсів по духовності і інші послуги надаються.

Перегляньте веб [-сайт www.enjoyinnerpeace.com.au](http://www.enjoyinnerpeace.com.au), і якщо у вас виникнуть запитання, просто задайте їх .

Джон подорожує світом, навчаючи людей, як розмовляти зі своїми Духовними провідниками, довіряти собі, знаходити мету свого життя і мати сміливість її досягати.

Якщо ви хочете, щоб Джон прийшов у ваш район, зв'яжіться з ним або його співробітниками на веб [-сайті www.enjoyinnerpeace.com.au](http://www.enjoyinnerpeace.com.au) .

Крім того, якщо ви також вільно говорить англійською і є помилки в translati на від англійської версії до цієї перекладеної версії , будь ласка , дайте мій офіс ноу і якщо ви щасливі перевірити переклад для нас , то ми будемо щасливо вперед версії слово документ для вам редагувати. Наперед дякуємо за допомогу ☺